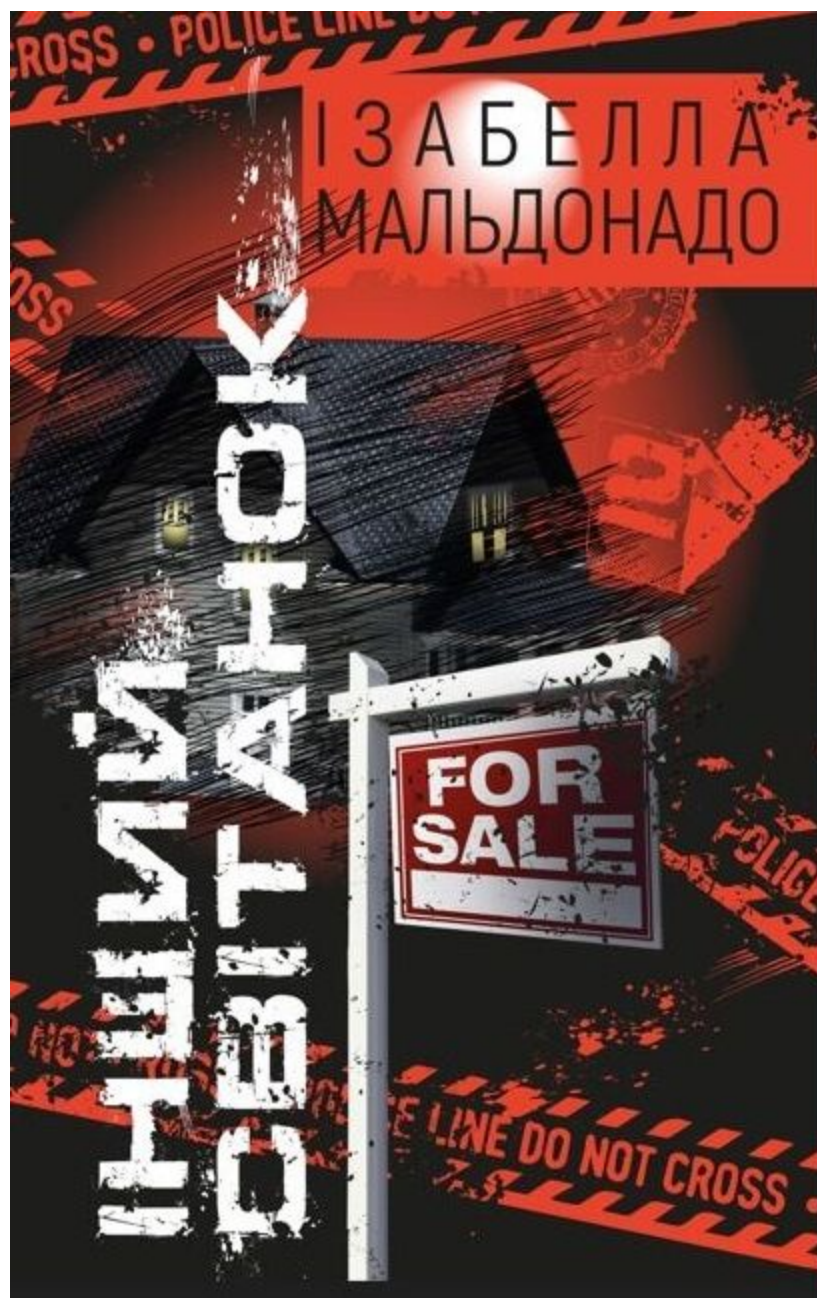

Інший світанок

КУПИТИ

У Феніксі жорстоко вбито цілу родину під час сну. Спеціальній агентці ФБР Ніні Геррері та її новій команді доведеться визначитись, чи існує якийсь зв'язок між цим нападом та іншим потрійним вбивством, яке сталося чотири роки тому та за дві тисячі миль звідси. Під час розслідування команда виходить на серійного вбивцю.

Кривавий слід його злочинів тягнеться на майже три десятиліття в минуле. Ніні доводиться розкривати значення ритуалів убивці, водночас докази ведуть її в несподіваному напрямку - набагато ближче до її рідної домівки, ніж вона могла собі уявити. Коли команда звужує коло підозрюваних, сьогодення переплітається з минулим Ніні, змушуючи агентку підняти ставки в цій грі та погодитись на принесення найбільшої жертви в її житті.

Розділ 1

Двадцять років тому

*«Рассел-Гаус», дитячий будинок для дівчаток
округ Фейрфакс, штат Вірджинія*

Семирічна Ніна, схрестивши ноги, сиділа на підлозі разом із рештою дітей і від напруженого очікування не могла як слід вдихнути. Всі дівчатка в будинку заздрили Анжеліці, яка сьогодні ночувала в «Рассел-Гаус» востаннє.

Анжеліку обрали.

Одинадцятирічна Анжеліка, гнучка, з тонкими мов у лошати ніжками й світлою, майже білою шкірою, провела останні три місяці в родині опікунів, які нарешті вирішили подати до суду прохання про вдовечеріння. Процес міг тривати доволі довго, але дівчинка тим часом мала й далі жити у своїй майбутній сім'ї. Сьогодні Анжеліка повернулася до «Рассел-Гаус», аби попрощатися з друзями чи похизуватися власною перевагою — залежно від того, як вона ставилася до кожного з них.

Якщо вірити пані Браун, дітей, яким уже виповнилося десять, майже ніколи не всиновлювали, та Анжеліці вдалося змінити неприємну статистику. Під опікою вона опинилася всього пів року тому, на відміну від Ніни, яка взагалі не знала власної родини.

Ніна потай міркувала: чи розповідали майбутнім прийомним батькам, як довго дитина перебувала під наглядом системи. Вона уявляла власну фотографію в альбомі, схожому

на поліційний архів, із яскраво-червоним написом під нею: одне-єдине слово — довічно.

З іншого боку, можливо, наступного разу, коли вона поселиться у будинку родини опікунів, варто докласти більше зусиль. Чому вона завжди така допитлива? Ставить забагато запитань... Копирсається у тому, що її не стосується... Якби вона знала, що вчителька покличе поліцію, нізачо не принесла б до школи на заняття «Покажи й розкажи»^[1] ті штуки у взуттєвій коробці, що її опікун ховав під ліжком.

Ніна з дівчатками оточили Анжеліку півколом, а та нахилилася вперед на своєму стільці й промовила страшним голосом:

— Існує легенда про La Llorona^[2], плакальницю.

Маленька Саманта, якій було лише п'ять, рвучко притискається до Ніни. Її карі оченята вже сповнені переляку, й Ніна віддає малій улюблену плюшеву іграшку — м'якого гепарда на ім'я Принцеса. Це єдине, що дівчинка може називати своїм.

Саманта тремтячими руками притискає до грудей плямистого іграшкового кота, Анжеліка ж тим часом веде далі:

— Жила-була жінка на ім'я Марія. Вона закохалася і вийшла заміж за красунчика, народила двох дітей, але чоловік любив їх більше, ніж її. Одного дня вона побачила, як чоловік цілується з іншою жінкою, і зрозуміла, що ту він теж любить більше.

Інша маленька дівчинка, Кейтлін, притиснулася до Ніни з другого боку. Вона, за словами соціальних працівників, була дитиною «з особливими потребами». Як на Нінин розум, єдина особлива потреба Кейтлін — захист від хуліганів.

Ніна вважала дівчинку надзвичайно розумною, хоча навіть старші діти, такі, як Анжеліка, називали її тупою. Вони дражнили Кейтлін, бо та погано говорила. Дівчинка заникувалася й боялася говорити з іншими дітьми, проте могла усно додавати цілі колонки чисел, знала, скільки у бляшанці желейних цукерок, не рахуючи, а минулого місяця, коли їй виповнилося шість, почала вивчати алгебру.

Приїхавши того вечора на останню гостину, Анжеліка заховала новенький підручник з математики, з якого вчилася Кейтлін. Ніна вихопила в негідниці щойно куплений прийомними батьками мобільний телефон і тримала його над унітазом, аж поки Анжеліка не повернула Кейтлін поцуплену книжку.

Тепер вона обійняла малу за худенькі плічки; Анжеліка тим часом розповідала:

— Марія розлютилася... і зробилася трохи loca^[3]. Вона заприсяглася, що змусить свого чоловіка заплатити за зраду. Щоб покарати його, втопила дітей у річці. Коли повернулася додому, чоловік запитав, де діти, й вона зізналася, що вбила їх. Він страшенно розлютився й сказав, що не повернеться до неї, поки вона не знайде дітей.

Кейтлін почала розгойдуватися з боку на бік.

Анжеліка притиснула руку до грудей.

— Марія шкодувала про вчинене й сумувала за своїми втраченими дітьми, тож утопилася в тій самій річці.

Саманта міцніше стиснула м'якого леопарда.

— Відтоді вона приречена блукати землею як привид, — вела далі Анжеліка, — вічно шукаючи своїх мертвих піños^[4]. Вона

вбрана у білу сукню й довгий вельон. Помітить якусь дитину, що блукає вночі, хапає і топить у річці. А La Llorona її називають тому, що вона завжди плаче. Той, хто почує її плач, невдовзі помре.

За спинами в дітей хтось промовив моторошним голосом:

— ¿Dónde están mis hijos?^[5]

Одна зі старших дівчаток заховалася в кутку, щоб налякати молодших.

Саманта заверещала, покинула Принцесу й помчала до спальні. Кейтлін видерлася Ніні на коліна, обхопила тоненькими рученятами за шию. Ніна відчула, як її джинсами розповзається щось тепле, й зрозуміла, що дівчинка обмочилася.

Анжеліка схопила покинуту іграшку та єхидно вищирилася.

— Що це таке? — заспівала вона:— Невже це малесенька іграшка малесенького немовлятка Ніні?

Ніна обережно посадила Кейтлін на стілець і підвелася.

— Віддай.

Анжеліка тицьнула в неї пальцем і верескливо розреготалася:

— Дивіться всі, Ніна намочила штанці!

Дівчинка опустила погляд. Що тут вдієш, Кейтлін обмочила їй коліна. Глянула на крихітку, яка вчепилася їй у ногу, від жаху здригаючись цілим тендітним тільцем. Ніна могла б розповісти всім, що обмочилася Кейтлін. Чудово знала, що означає бути слабкою в дитячому будинку, тому прикусила язика. Із образами вона впорається краще за Кейтлін. У неї, без сумніву, більше досвіду.

— Думаю, малесенькому немовляткові Ніні вже час вирости,
— Анжеліка підняла плюшевого леопарда так, аби всі його бачили. Схопила іграшку за голову й почала несамовито крутити.

Ніна наблизилася до неї.

— Припини!

Кейтлін щосили вчепилася їй у ногу й не давала зробити крок.

Анжеліка роззирнулася кімнатою, граючи на публіку.

— Сьогодні я востаннє вас бачу, невдахи. Та перш ніж піду, збираюся зробити вам подарунок на згадку.

Вона відірвала гепардові голову й заходила висмикувати з нього білий синтетичний пух та розкидати навколо себе хмарою. Примруженими очима глянула на Ніну.

— На відміну від нас усіх, тебе ніхто ніколи не хотів. У нас принаймні колись була родина. А твої батьки викинули тебе до смітника. Наче непотріб, — її голос знову став наспівним: — немовля зі смітника, немовля зі смітника, немо...

Ніна щойно стояла з повислою на нозі Кейтлін; а далі вона пам'ятає лише, як персонал дитячого будинку ввірвався з кухні до кімнати, щоб відтягнути її від Анжеліки, з носа якої цебеніла кров, але кулаки молотили й далі.

Якщо колись і жевріла бодай квола надія на в дочеріння Ніни, тієї ночі вона померла. Тієї ночі, коли прийшла La Llorona.

Розділ 2

Сьогодні

Фенікс, штат Арізона

Субота, 29 лютого — чудовий день, щоб померти

Він нечутно прослизнув до темного будинку. Окуляри нічного бачення дають перевагу, а надто коли сонна родина не чує, хто там блукає на нижньому поверсі, поки всі нагорі, у своїх ліжках.

Він дістав з-за пояса пістолет і ще раз подумки повторив план.

Спершу нейтралізувати чоловіка. Той, швидше за все, становитиме найбільшу фізичну загрозу, хоча матір теж може запекло захищати своє дитя. Вона буде не першою, тож він знає, в чому загроза. Власне, це й усе.

Він опустил ногу на вкриту килимом сходинку й зробив крок.

Вона заплатить за свій вчинок. Це кульмінація по довгих роках планування, місяців відсіювання, тижнів спостережень. Від радісного передчуття у нього вібрував кожнісінький нерв.

Нагорі він прислухався.

Будинок мовчав. Він ще раз перевірів зброю, уже чи не в тисячний раз. Мав основний план і кілька запасних. Усе мало пройти як слід.

Він був глухий до благань мов Янгол Смерті. Сліпий до сліз. Цілковито безжальний.

Загорнутий у темряву, прослизнув до дитячої кімнати й узявся до справи. За шість хвилин уже крокував коридором до спальні господарів із невеличким згортком під ліктем.

Двері виявилися ледь прочиненими, аби можна було почути, якщо заплаче немовля. І це теж полегшувало йому завдання. Люди мирно спали й не здогадувалися, що мало статися. Що вже сталося.

Він штовхнув двері ліктем.

Виразно побачив велике подружнє ліжко. Чоловік спав ліворуч, жінка — праворуч, обидві голови на подушках. Груді синхронно здіймалися й опадали.

Він підніс зброю, навів пристрій нічного бачення, прицілився крихітною червоною цяткою у груди сонного чоловіка. Ледь торкнувся гачка.

Час усе виправити.

Розділ 3

За два дні; понеділок, 2 березня

Відділ аналізу поведінки, Центр Акія-Комерс

Акія, штат Вірджинія

Спеціальна агентка ФБР Ніна Геррера прослизнула на єдиний порожній стілець за прямокутним чорним ламінованим столом у глибині кабінету старшого спеціального агента Джерарда Бакстона. Дощ періщив у шибки вікон, що займали цілу стіну кутового приміщення на третьому поверсі офісного центру.

Нінин бос вигнув брову.

— Ти спізнилася.

Чи слід було розповідати йому про автомобіль, який вийшов з ладу й заблокував праву смугу на шосе № 123, про кілометровий затор, який там утворився? Пояснити, що вискочила під шалену зливу, щоб допомогти жінці виштовхати на узбіччя її фольксваген «жук», який уже димів? Додати, що залишалася там, аж поки не прибули вірджинські патрульні та не запустили сигнальні ракети, щоб викликати евакуатор?

— І ти мокра, — додав Бакстон. — У тебе що, дорогою машина зламалася?

— Ні, сер, — дівчина не вдавалася до деталей. — Не в мене.

— Ось, — спеціальний агент доктор Джеффрі Вейд, який сидів біля неї, простягнув Ніні накрохмалений білий носовичок. — Із тебе крапає на стіл.

Вейд, її наставник і найдосвідченіший кримінальний профайлер у ФБР, був єдиним знайомим Геррері агентом, який завжди носив із собою свіжі, випрасувані носовички. П'ятдесятирічний Джеффри, напевно, тримав їх на згадку про минулі епохи. Ніна гідно поцінувала його жест.

Вдячно посміхнулася, взяла клаптик білої тканини, промокнула коротко підстрижене волосся, з якого падали великі краплі, й витерла цівки, що стікали зі скронь.

Глипнула на протилежний бік столу, де розмістилася решта членів їхньої нової команди — спеціальні агенти Келлі Брек і Джейк Кент. Гострий розум і нахабна поведінка Брек, трохи пом'якшувана південною вимовою, могли заскочити зненацька того, хто не знав цієї дівчини. У спілкуванні зі злочинцями вона теж користувалася цією перевагою.

Кент — колишній морський котик із «їжачком» волосся барви піску, залізними м'язами й недоречними окулярами в чорній оправі — мав такий вигляд, ніби однаково зручно почувався як у зоні бойових дій, так і за кафедрою університетської аудиторії.

Ніна сіла зручніше й нарешті помітила напружені зморшки на темному обличчі керівника. Бакстон ніколи не виказував сильних емоцій, але сьогодні вранці ніби заціпенів на своєму чільному місці за столом. Він зняв окуляри й пощипував перенісся.

Перед ним лежали дві теки з обгорткового паперу.

— Якщо в цьому є певна модель, вона може належати до найтривожніших з усього, що мені доводилося бачити.

Усі презирнулися. Ніна чекала, коли її введуть у курс справи.

— ViCAP^[6] встановила можливий збіг між двома потрійними вбивствами, скоєними в різних містах із часовим інтервалом рівно в чотири роки, — вів далі Бакстон. — Ми отримали завдання: перевірити, чи справді вони пов'язані. Якщо ця гіпотеза підтвердиться, маємо допомагати з розслідуванням на прохання поліційного відділку Фенікса, штат Аризона.

Програма запобігання злочинам із застосуванням насильства оперувала велетенською базою даних, яку в ФБР використовували як сховище інформації, пов'язаної зі злочинами. Її надавали правоохоронні органи з цілої країни. Система слугувала для документування й водночас була центральним аналітичним пунктом, мережею, створеною для встановлення зв'язків між злочинами, скоєними в будь-який час у будь-якій точці країни. Ніна збагнула, що до її тенет потрапило щось лихе.

— Що нам відомо про ці два випадки? — озвався Вейд.

Ніна захоплювалася вмінням досвідченого кримінального профайлера відразу братися до справи. Джеффрі розгорнув старомодний записник. Його сірі очі блищали від зацікавлення. Вейд мав перевагу — ступінь доктора психології та кілька десятків років стажу в ФБР, тож міг вільно повідомляти про свої теорії: хто міг здійснити злочин, що залишився не розкритим і тому інформацію про нього надіслали до ВАП^[7]. Але за цю перевагу йому довелося дорого заплатити. Постійне копірсання у мізках убивць та їхніх жертв давалося взнаки. Вейдова кар'єра тимчасово забуксувала, коли одне з попередніх

розслідувань закінчилося смертю дівчинки, яку йому не вдалося врятувати.

У відповідь на запитання Вейда Бакстон знову начепив окуляри й розвернувся до Брек, яка вже вихопила свій ноутбук із м'якого шкіряного чохла, що лежав у неї біля ніг.

— Я надіслав тобі зашифрований файл зі світлинами з місця подій та іншою інформацією, — звернувся бос до агентки. — Можеш його розархівувати?

Брек відрядили до їхньої команди з відділу кіберзлочинності; її ніколи не вдавалося побачити без ноутбука, ніби та дівчина з ним зрослася. Агентка розкрила його й заклала за вухо хвилясте пасмо довгого русявого волосся.

— Я виведу зображення на великий екран, — запропонувала вона. Протяжна вимова свідчила, що дівчина походить з південного узбережжя Джорджії.

Ніна повернулася до плаского монітора на стіні. Тим часом Бакстон вів далі:

— Розпочну з найсвіжішого випадку, що стався дві ночі тому в Феніксі. Цілу родину вбили серед ночі в їхньому будинку, — начальник голосно ковтнув повітря. — Мати, батько й новонароджена донька.

На екрані з'явилося зображення. Ніна уважно оглянула просторий будинок у середземноморському стилі на соковитому зеленому газоні, оточеному королівськими пальмами. Перша світлина змінилася другою. Чоловік, з вигляду років із тридцять п'ять, лежав на великому подвійному ліжку, під дивним кутом прихилившись головою до вигадливо

прикрашеної спинки. З одягу мав лише труси, голі груди заливала кров. На наступному фото — нібито сонне немовля в колисці.

— Немовля задушили — жодних видимих поранень чи травм, окрім точкових крововиливів через асфіксію. — Бакстон знову ковтнув, ніби намагався позбутися клубка в горлі. — Дівчинці було всього вісім днів.

Начальник кивнув Брек, і вона вивела на екран наступну світлину з місця злочину.

Жінка в світло-рожевій нічній сорочці лежить у ванні. В розслабленій правій руці напівавтоматичний пістолет, у правій скроні вогнепальна рана. Нагадує безліч тих жертв самогубств, яких Ніні довелося побачити до роботи в Бюро, коли вона працювала патрульною.

— Мені здалося, ви начебто говорили про потрійне вбивство, — зауважила вона й подумки знову прокрутила перед очима побачене. — А тут, схоже, матір убила свою родину, перш ніж укоротити собі віку.

Бакстонові темні очі зустрілися з її поглядом.

— Тому що саме такий вигляд усе й мусило мати.

Втрутився Кент, який досі мовчав:

— Хтось увійшов до будинку, вбив усіх і розклав тіла?

Поки він служив у флоті, Дядько Сем оплачував йому магістратуру з психології, і хлопець вирішив застосувати отримані знання для допитів полонених під час проведення секретних операцій. Приєднавшись до Бюро, невдовзі опинився у ВАП, де взявся застосовувати свої зароблені важкою

працею навички не для боротьби з ворогами, а для полювання на хижаків.

— Детективи відділу самогубств поліції Фенікса відразу щось запідозрили, — пояснив Бакстон. — Вони знайшли залишки крові в передпокої біля входу в будинок. Скидається на те, що вбивця натягнув рукавички й бахили, коли йшов нагору, але розбризкав трохи крові, поки знімав їх перед виходом. Не мав певності, що навіть о такій пізній порі ніхто не помітить його на вулиці в латексних рукавичках і високих бахилах поверх черевиків.

— А він підготувався, — зауважив Кент.

— Кров у передпокої збігається з батьковою, і немає жодного логічного пояснення того, як інакше вона могла там опинитися, — вів далі Бакстон. — Батько, без сумніву, помер у власному ліжку. Він не міг спуститися вниз із кулею в серці. Цього вистачило, аби детективи поліційного відділку Фенікса почали шукати інші докази. — Начальник знову кивнув Брек, і вона клацнула на наступне зображення. — Саме тоді вони знайшли це.

Ніна нахилилася вперед і примружилася, вдивляючись у екран. Нарешті їй вдалося розгледіти на кахляній підлозі передпокою блідий, майже непомітний відбиток ноги.

— Схоже на слід привида.

— Вони скористалися електростатичним підйомником, — підказав Бакстон. — Згідно зі звітом, криміналісти у Феніксі поклали на килимок у передпокої майларову плівку^[8]. За допомогою електростатики підняли на її поверхню пил, перевернули й побачили відбиток.

Ніна всміхнулася.

— Гарно попрацювали.

— Світлину відбитка надіслали до криміналістичної лабораторії, — провадив своє начальник. — Порівняли його з черевиками в нашій базі даних і знайшли збіг із кросівками Nike на два розміри більшими за взуття батька загиблого немовляти.

Брек вивела на екран зображення з порівнянням сліду з місця злочину та зразка з бази даних. Вони були ідентичні, лише кросівок із місця вбивства був трохи більш зношений.

Бакстон узяв другу теку.

— Саме так встановили збіг із нью-йоркською справою, що розслідувалася чотири роки тому, — повідомив він. — Нью-йоркський відділок розслідував справу на Мангеттені, де вбили матір, батька й новонароджену дівчинку. Все було влаштовано так, що нагадувало подвійне вбивство і самогубство. Тоді вся родина отруїлася чадним газом. Батька й дитину знайшли в їхніх ліжках, а матір сиділа в кріслі у спальні. Всі вікна були зачинені, а під двері запхали рушники.

Брек закрила отриманий із Фенікса файл і відкрила нью-йоркський. На екрані з'явилася світлина чотириповерхового багатоквартирного будинку без ліфта.

— І в квартирі теж знайшли відбиток черевика, якого там бути не могло? — запитала Ніна.

— Не просто відбиток черевика, — відповів Бакстон, — а черевика тієї самої марки та розміру, що й на новому місці злочину в Фенісі. Потертості на підошвах не мають однозначних збігів, але нічого дивного, адже жодні кросівки не

витримують чотирьох років регулярних пробіжок. Підозрюваний мусив купити нову пару перед скоєнням другого злочину.

— На обох місцях злочину все було влаштовано так, аби це нагадувало подвійне вбивство й самогубство, — Вейд підняв погляд від свого записника. — Ще щось схоже?

— Лише одна річ, — Бакстон помовчав, поки всі не подивилися на нього. — Злочин у Нью-Йорку стався двадцять дев'ятого лютого.

— Так само, як у Феніксі, — Ніна повернулася до Вейда. — Чому цей день високосного року такий важливий?

Джеффрі відклав ручку й склав пальці дашком.

— Той самий вибір жертв, той самий модус операнді^[9], хай навіть не сама смерть, і те, як він намагався приховати свої злочини, фабрикуючи докази проти матері.

— Той самий розмір і тип відбитка взуття, — додав Кент. — Та сама дата.

Бакстон кивнув.

— Я готовий припустити, що ці дві справи пов'язані.

— Наступне запитання: чи є ще й інші справи? — здавалося, Вейд розмірковує вголос. — Невже йому щастило, й інші справи роками закривали, вважаючи вбивствами з самогубством?

Ніна підхопила його думку.

— Якщо злочинцеві вдавалося приховувати свої злочини, поліція не влаштовувала розслідувань і, швидше за все, не вносила інформацію до ViCAP, адже вважала злочинця мертвим. У нас є один випадок поблизу Західного узбережжя й один на Східному. Отже, людина могла скоювати злочини, які

хибно вважалися вбивствами з самогубством, будь-де на території країни, й навряд хтось помітив би збіг.

— А значить, виявити серію злочинів було практично неможливо, — погодилася Брек. — Цей хлопчина розумний.

Вона провела пальцем по сенсорному екрану свого ноутбука, й Ніна побачила, як відкривається нове вікно.

— Нам потрібно повернутися назад і пошукати подвійні вбивства із самогубствами, скоєні у високосні роки. Для цього я запусну одночасний пошук у кількох базах даних.

— А як щодо невисокосних років? — поцікавилася Геррера. — Нам слід перевірити двадцять восьме лютого й перше березня протягом минулих трьох років.

Бакстон смикнув підборіддям у бік Брек.

— Розшир дату пошуків на тиждень до й тиждень після кінця лютого.

— Як далеко нам слід повернутися у минуле? — запитала Ніна.

Начальник на мить замислився.

— Розпочнімо з двадцяти років.

— Уже роблю, — Брек поклацала клавішами й раптом випросталася. — Є ще один випадок.

Ніна нахилилася до неї.

— Де й коли?

— У Сан-Дієго. За чотири роки до нью-йоркського, — дівчина клацнула на одне з текстових полів. — Справу закрили, класифікували як убивство із самогубством, — вона прикипіла поглядом до екрана. — Мати, батько й новонароджена донька.

— І нічого між цими двома випадками? — перепитав Кент.

— Nada^[10], — відповіла Брек, не зупиняючись. — Заждіть, в іншій системі вплигло ще щось. Ще давніший випадок у попередній високосний рік, що може мати збіги.

Бакстон насупився.

— Склади для мене список у хронологічному порядку.

— Це займе всього... ой, ні, — очі Брек розширилися.

— Що?

Дівчина так швидко гортала зображення на екрані, що Ніна не встигала нічого прочитати.

Брек і далі ганяла курсор.

— Якщо почати двадцять років тому, один випадок був у Філі^[11], шістнадцять років тому в Чикаго, потім дванадцять років тому в Г'юстоні, тоді Сан-Дієго, Нью-Йорк, а тепер Фенікс.

— Ми впевнені, що все почалося двадцять років тому? — перепитав Бакстон. — Я навмання обрав цей термін.

Брек ще поклацала клавіатурою.

— Повернімося ще на двадцять років назад до філадельфійської справи. — За хвилину вона обернулася до начальника. — Найстаріша справа, яку я знайшла, заведена двадцять вісім років тому, — дівчина зблідла, — і ви ніколи не повірите, де все почалося.

Бакстон, вочевидь не в гуморі, щоб гратися в загадки, просто дивився на агентку.

— Фенікс, — повідомила вона. — Двадцять вісім років тому в Феніксі сталося подвійне вбивство з самогубством. Жертви — двоє батьків та їхня новонароджена дівчинка. Наступний випадок стався двадцять чотири роки тому в ЛА^[12].

— А двадцять років тому Філадельфія? — перепитала Ніна, намагаючись не загубитися в часі.

— Точно, — підтвердила Брек.

— Хоч би що там ще відбувалося, — втрутився Кент, — ми маємо чітку модель. Він завдає удару лише двадцять дев'ятого лютого.

— А може, й ні, — Вейд погладив підборіддя. — Можливо, він убиває в інші важливі для нього дати. — Чоловік обернувся до Брек. — Можеш налаштувати пошук так, щоб стосувалося лише певного типу подій?

Брови дівчини поповзли вгору.

— Ти хочеш, аби я пошукала всі звіти про вбивства з самогубствами за останні три роки?

— Лише ті, де жертвами стали батьки та їхні новонароджені діти... І де злочин скоїла мати, — виправив її Джеффри. — Це суттєво звузить пошуки.

Поки Келлі аналізувала бази даних, Бакстон звернувся до решти команди:

— Ми не можемо бути певні, що всі ці випадки пов'язані, поки не проаналізуємо ситуацію ретельніше. Пам'ятайте, що місцева поліція розслідувала їх і закрила багато років тому.

— Це правда, але нам також відомо, що той чоловік обачний, — нагадала Ніна. — І в нього чимала практика.

Бакстон глянув на Брек.

— Є ще щось?

— На це мені знадобиться трохи часу, — вона опустила голову, а пальці їй далі пурхали над клавіатурою.

Начальник повернувся до Вейда.

— Який профіль ти можеш скласти на цього невсуба?

Називаючи зловмисника «невсубом», терміном, яким ФБР позначало «невідомого суб'єкта», Бакстон давав зрозуміти, що вважає його серійним злочинцем.

— Я завжди люблю починати з вибору жертв і віддаю перевагу загальному оглядові справи, перш ніж проаналізую її глибше, — відповів Вейд. — Утім, одне можна сказати напевно. Ідеться про людину, яка не раз убивала цілі родини включно з найбезневиннішими жертвами — новонародженими.

— Він не шизофренік, адже така поміркованість і ретельність планування свідчать: наш чоловік точно знає, що саме робить, — Кент додав до плутанини свої спостереження. — А це приводить нас до вирішального висновку, — агент роззирнувся кімнатою, — наш невсуб — психопат.

Розділ 4

Минуло дві години

Ніна відступила на крок, щоб оглянути написане на білій дошці, яка займала майже цілу стіну.

— Чому кожні чотири роки? — вона взялася в боки. — Чому двадцять дев'ятого лютого?

Ніхто не відповів. Клавіші клацали під пальцями Брек, Кент тинявся туди-сюди, а Вейд нахилив голову набік, зазираючи їй через плече на колаж із інформацією з місця злочину. Після ознайомчої наради Бакстон перейшов до іншого кінця кімнати, сів за стіл та заходився переглядати звіти про витрати, поки його команда намагалася знайти сенс там, де його не було й близько.

Круглі магніти притискали до блискучої поверхні білої дошки для записів численні світлини. Бентежний мурал потроху набував форми, коли Ніна додавала уривки інформації, роздруковані Брек із завантажених поліційних справ, зібраних по цілій країні. Кент запропонував скористатися різнокольоровими маркерами й розробити систему, що позначатиме рівень їхньої впевненості стосовно початкових висновків у кожному випадку.

Келлі закінчила пошук подвійних убивств із самогубством, перевірила різні дати й невисокосні роки. Завдяки свідкам, передсмертним запискам із підтвердженням аналізом почерку та різноманітним іншим заходам їм вдалося підтвердити й початкові висновки з поліційних протоколів в усіх справах,

крім тих, що припадали на двадцять дев'яте лютого. Відсіявши всі сторонні випадки, отримали вісім окремих справ у семи різних містах, що розтягнулися на двадцять вісім років.

Ніна розглядала нові точки з даними.

— Стривайте-но. Якщо він двадцять вісім років скоював убивства що чотири роки, чому в нас вісім випадків, а не сім?

— Гадаєш, що сім на чотири дорівнює двадцять вісім? — усміхнулася їй Брек. — Але перший випадок слід вважати нулем на шкалі. Тоді після нього отримаєш іще сім.

Ніна відчула, що зашарілася.

— Спробуймо наблизитися до невідомого, вивчаючи відоме, — запропонував Вейд і цим врятував її. — Які ми бачимо тенденції з огляду на вибір жертв?

Кент перестав розгулювати кабінетом і обернувся до дошки.

— Жертви схожі тим, що всі вони — відносно молоді пари з першою дитиною, народженою в період від шести тижнів до одного дня до вбивства.

Вейд кивнув.

— Їхні етнічні особливості та рівень доходів відрізнялися, проте жодну з родин не можна вважати нужденною.

— Усі вони жили у мегаполісах, — додала Ніна. — Жодного випадку не зафіксовано в сільській місцевості. Адреси жертв розкидані всією мапою у прямому й переносному сенсі, — продовжила вона. — Два останні вбивства сталися в квартирі на Мангеттені й у просторому одноповерховому будинку в Феніксі.

— Вчинки невсуба мають якесь підґрунтя, — зауважив Вейд. — Якщо збагнемо його, значно наблизимося до того, щоб назвати ім'я чоловіка.

Кент зупинився за крок від дошки.

— Характерний таргетинг.

Ніна вигнула брову.

— Що це означає?

— Він обирав жертв, які когось або щось дублювали. Зважаючи на розмаїття випадків, це не місце їхнього проживання, не раса, не рівень доходів, не професія чи релігійні переконання.

Ніна збагнула концепцію.

— Усі мали дещо спільне, а саме — народження первістка. Ситуація мусить щось для нього означати.

— І не просто первістка, — виправив її Джейк. — Це щоразу була дівчинка.

Геррера кілька секунд обмірковувала інформацію.

— Отже, у підозрюваного є дуже особлива й символічна мета. Він не відхилявся від своєї моделі, й це нам підказує, що злочинець надзвичайно мобільний і має хист до планування. Звідки він знає жертв, а якщо не знає, як саме їх обирає?

— Нам потрібно більше даних, — відгукнулася від свого ноутбука Брек.

— А це означає, що доведеться змусити поліцію знову відкрити кілька закритих справ, — підкреслив Вейд.

Кент важко зітхнув.

— Це не додасть нам популярності.

Ніна знала, що саме він має на увазі. Вона приєдналася до ФБР після роботи в місцевому поліційному відділку й розуміла, з яким обуренням вони зіштовхнуться, якщо втрутяться в роботу місцевих та засумніваються в їхніх розслідуваннях і

висновках. Детективи поліції значно частіше за агентів ФБР працюють із самогубствами й вважають себе експертами. З цієї думки зродилася ідея.

— До речі, щодо різних місць проживання, — звернулася вона до Келлі. — Ти можеш витягнути перелік найбільших за чисельністю населення американських міст за останні тридцять років?

На щоках у дівчини з'явилися ямочки.

— Тобі пощастило: я можу одночасно займатися кількома справами.

— Скажи мені, якщо котресь місто, де трапилися подібні випадки не увійшло до першої десятки, — попросила Ніна.

— Ти маєш рацію, — Брек за мить відірвала погляд від ноутбука. — Кожне місто, де скоєний злочин, — одне з найбільших у штаті.

— Цікаво, — Кент глянув на Ніну. — Гадаєш, це впливало на його вибір місця злочину?

Ніна знизала плечима.

— Якщо намагаєшся видати один тип злочину за інший, можливо, слід обирати місце, де детективам за рік доводиться давати собі раду з сотнею убивств, а не кількома, які можна перелічити на пальцях однієї руки.

— Маєш на увазі, що він обирав місце, де поліція радше оголосить злочини такими, якими вони здаються, та візьметься до наступної детективної історії? — перепитав Джейк.

Дівчина заступилася за колишніх колег:

— Це не зовсім те, що я мала на увазі. Детективи, які займаються розслідуванням самогубств у великих містах, можуть бути завалені справами. З іншого боку, вони вже проаналізували сотні місць злочину й знають, що саме шукати.

— А це робить ще ймовірнішим факт ошуканства, — зауважив Кент.

— Можливого ошуканства, — нагадала Ніна. — Ми поки ще нічого не підтвердили.

Хлопець похитав головою.

— У цих справах забагато спільного, щоб усі могли виявитися просто збігами.

— Я не вірю у збіги, — Бакстон підвівся з-за столу, бо вочевидь прислухався звідти до розмов колег. — Ми вважатимемо це серією злочинів, поки не доведемо протилежне, — він схрестив руки на грудях і став поряд із Вейдом. — Який вигляд тепер має профіль?

Джеффри махнув у бік Кента:

— Я погоджуюся з його припущенням: ідеться про психопата.

Ніна достатньо зналася на психології, але мала дещо уточнити.

— Я не психолог, — почала вона, — хоча в цій команді мушу відігравати його роль. Чому психопат, а не соціопат?

— Науковці чимало сперечаються з цього приводу, — озвався Вейд. — На мою думку, психопатом ти народжуєшся, а соціопатом стаєш. — Дівчина вигнула брову, тож доктор вів далі: — Термін «психопатія» впав у неласку, проте ми з Кентом досі деколи ним користуємося. А лікарі-практики тепер

називають його дисоціальним розладом особистості, або ДРО. На хлопський розум, людина з ДРО не така, як ми всі. Її нітрохи не цікавить, чи боляче комусь, поки вона отримує бажане. Такі люди не здатні співчувати іншим, утім можуть навчитися копіювати емоції, аби вдавати емпатію та жалощі, коли це може стати їм у пригоді.

Ніну це неабияк зацікавило.

— Вони можуть удавати почуття, яких ніколи не переживали?

— Саме так, — скидалося на те, що Вейд перейшов до улюбленої теми, — адже вони можуть бути освіченими й мати постійну роботу, тож їм доводиться вчитися жити у світі людей з почуттями. Вони не божевільні, тому легко можуть пристосуватися до оточення і злитися з ним.

Брек раптом відірвала погляд від екрана, помітно зацікавлена розмовою.

— Якщо їх не обходять думки інших людей, навіщо вони взагалі завдають собі клопоту грати якісь почуття?

Вейд знизав плечима.

— Для досягнення своєї мети за допомогою маніпулювання іншими людьми.

— Саме тому люди з ДРО можуть пройти перевірку на поліграфі, навіть коли брешуть, — пояснив Кент і додав власну точку зору: — Їхня автономна нервова система працює інакше. Це переконливо доводять медичні тести. Пацієнти з ДРО не виявляють стресового відгуку чи хоча б помітного збудження у ситуаціях, які змушують більшість людей лякатися чи гніватися.

— Поліграф перевіряє рефлекторний автономний відгук, — Вейд роз'яснив його думку трохи детальніше. — Більшості людей складно приховувати власний обман, а надто якщо ставки високі, наприклад, під час допиту в поліції. Їхні тіла випромінюють стресові сигнали — сигнали, яких вони не в змозі приховати. З іншого боку, відсутність внутрішньої реакції на брехню не зрушить з місця голку поліграфа.

Геррера спробувала знайти практичне застосування сказаному.

— А якщо я наставлю на людину з ДРО револьвер, вона...

— Спокійно робитиме все необхідне для виходу із ситуації, — перебив Джейк. — Ці люди не впадають у ступор, якщо йдеться про життя чи смерть. Якщо схопити їх на кордоні з сотнею кілограмів кокаїну в багажнику машини, вони буденно відповідатимуть на запитання, не пітнітимуть, не затинатимуться й не робитимуть нічого, що може викликати підозри.

— Дідько, — озвалася Брек. — Холоднокровні, як жаби в липні.

Кент вищирився у відповідь на барвисту метафору й повів далі:

— Попри те, що зовні люди з ДРО здаються нормальними, сканування їхнього мозку засвідчило незмінно атипові процеси мислення. Ділянка префронтальної кори, що зазвичай відповідає за емпатію, залишається неактивною. На додачу, мигдалеподібне тіло не реагує на ситуації, які більшість людей вважають тривожними.

— Зрозуміло, — кивнула Ніна. — І як це нам допомагає?

Вейд зреагував миттєво:

— Злочинець займається цим майже три десятиліття, тож припускаю, що йому далеко за сорок або п'ятдесят. Його жертви належали до різних рас, тому щодо цього я поки не впевнений. — Чоловік трохи помовчав. — Йому успішно вдалося приховати майже всі злочини. Тому я б сказав, що він дуже розумний. Його здатність чітко дотримуватися розкладу й ретельно все планувати свідчить, що він уміє контролювати власні імпульси, а цього часто бракує людям із ДРО.

— Внутрішньо дисциплінований психопат, — Геррера іронічно посміхнулася докторові.

— А це означає високу імовірність того, що він зробив гарну кар'єру, — додав Вейд. — Напевно, щось пов'язане з продажами. Він успішний, адже вміє впарювати своїм покупцям чи клієнтам щось дороге.

— А він може бути комівояжером? — припустив Бакстон. — Можливо, саме тому злочини відбувалися по цілій країні?

— Можливо, — погодився Вейд, — та позаяк він завдає удару лише раз на чотири роки, не складно підлаштовувати відпустку для такої мандрівки. Утім, його розклад допоможе нам відсіяти підозрюваних, коли вони з'являться. Ми можемо перевірити, хто просив відпустку наприкінці лютого що чотири роки.

— У мене запитання, — втрутилася Брек. — Ви весь час називаєте невсуба «він». Чому не думаєте, що це може бути жінка?

— Напевно, є чимало жінок — серійних убивць, — сиві брови Вейда зійшлися до купи. — Але я дослухаюся до результатів досліджень. Більшість жінок, які не раз убивали, обирали за

жертв своїх знайомих або тих, ким опікувалися. А більшість нападниць на незнайомців не переслідувала жертв і не вривалася до їхніх осель, — він схрестив руки. — Я переконаний, що це чоловік.

— Що ще може допомогти нам звузити пошук? — поцікавився Бакстон.

— Дитина з ДРО ще не може розвинути самоконтроль, — зауважив Джеффри. — У неї має бути історія жорстокого ставлення до інших. Будь-хто, кого вона вважає небезпечною людиною або такою, що стає перешкодою на шляху до бажаного, опиняється в ризикованій ситуації. Ця дитина мала б часто прогулювати уроки в школі, красти, втрапляти в халепи й десь на цьому шляху, дуже ймовірно, вчинила підпал або цікавилася пожежами.

Ніна пригадала те, що багато років тому чула про серійних убивць.

— А як щодо нічного нетримання й жорстокого поводження з тваринами?

— Бачу, ти знайома з трикутником убивці, — здивувався Вейд. — Чимало людей мають у своєму послужному списку нічне нетримання, катування тварин і підпал. Я не здивуюся, якщо наш підозрюваний може похизуватися всіма пунктами, — він перевів погляд на Кента. — Хочеш щось додати?

Хлопець похитав головою.

— Можливо, на цьому етапі профіль небагато нам дасть, — визнав він. — Це радше спосіб звузити коло підозрюваних, коли у нас з'явиться робочий список.

Геррера й далі подумки поверталася до найбільш дивної частини рівняння.

— Чому йому так важливо скоювати злочин двадцять дев'ятого лютого високосного року?

— Це особлива модель, — визнав Вейд. — Мені ще не доводилося такого бачити.

Брек вказала на екран.

— Я пошукала інформацію про число чотири. В історії є чимало посилань на нього. Чотири пори року, чотири елементи, чотири сторони світу...

— Чотири вершники апокаліпсису, — підказала Ніна.

Келлі широко посміхнулася.

— Це здається дуже доречним.

Кент підійшов до дошки й постукав пальцем по різних місцях на часовому графіку.

— З технічного погляду, якщо цей тип убиває винятково двадцять дев'ятого лютого, у перерві між злочинами він не мусить цілковито виходити з гри.

— Не розумію, — зізнався Бакстон. — Після кожного випадку він робить завелику паузу.

— Він завдає удару щоразу двадцять дев'ятого лютого, — пояснив Кент. — Якщо виявиться, що всі знайдені нами злочини можна приписати йому, значить, він жодного разу не пропустив цього дня.

Тишу, що запала після зауваження Кента, Вейд порушив своїм коментарем:

— Завдяки однаковим відбиткам черевиків, ми точно знаємо, що було принаймні два випадки. Я б добряче оглянув

місце останнього злочину, аби краще відчути, з чим саме тут маємо справу.

— Хай там як, у Феніксі він вдарив двічі, — нагадала Брек. — Там відбулися перший і останній на сьогодні злочини... за припущення, що двадцять вісім років тому справді скоїли перший злочин із цієї серії.

— Чому він повернувся туди, звідки почав? — у голос поцікавилася Ніна.

Вейд обернувся до Бакстона.

— Я б хотів довідатися. Негайно, а ліпше ще швидше.

Бос підняв брови.

— У вас усіх завтра за планом навчання з нелетальними набоями в Алеї Хогана^[13].

Керівник організував цей тренінг як завершальну частину плану реєстрації команди в пілотній програмі, розроблений ним за минулі чотири місяці. Вейд із Кентом були кримінальними профайлерами у ВАП, Брек на тривалий час відрядили сюди з відділу кіберзлочинності, а Ніна раніше обіймала посаду агента з розслідування кримінальних справ у окрузі Колумбія.

Агенти зазвичай застрягали у вузьких галузях, де були фахівцями, та Бакстон переконав керівництво Бюро, що варто протестувати запропоновану ним модель самостійного гібридного відділу. Ця нова команда швидкого реагування мала радше розгортати свою діяльність на місці, ніж аналізувати справи у стінах кабінетів ВАП. Якщо вони покажуть гарні результати, інші схожі відділи з'являться по цілій країні. А якщо зазнають поразки, кар'єра Бакстона покотиться до прірви.

— Я перенесу тренування на вихідні, — зітхнув начальник.
Брек відкрила на екрані нове вікно.

— Прямих комерційних рейсів до Фенікса не так багато, — повідомила вона й поводи́ла мишкою, — і всі щільно зарезервовані. Спробую знайти щось із однією чи двома пересадками.

Ніна ненавиділа очікування. А затримок у дорозі взагалі не зносила. Швидко глянула на шефа.

— Зважаючи на серйозність цих справ, чи не могли б ви... домовитися про щось інше?

— Профайлери ВАП літають комерційними рейсами, — нагадав Бакстон.

— А ми не профайлери, — дівчина обвела рукою команду. — Ми — нова гібридна команда пілотної програми.

Начальник не стримався від усмішки.

— Не тисни на мене, агентко Геррера.

Розділ 5

Апартаменти Ермоза Віста

Спрінгфілд, штат Вірджинія

На дорогу додому, до помешкання у Спрінгфілді, Ніна зазвичай витрачала сорок п'ять хвилин у годину пік, проте злива подвоїла цей час. Вилізши сходами на четвертий поверх, дівчина ледве встигла скинути наскрізь промоклий дощовик, як почула стукіт у двері. Зітхнула: переконана, що це її часта гостя — Б'янка Беббідж, прийомна донька-підліток найближчих сусідів. У дівчинки був моторошний хист миттєво дізнаватися, коли Ніна вдома. Геррера глянула у вічко й відчинила Б'янці, яка тримала на десертній тарілці скибку торта.

— Приберегла дещо для тебе після вечірки з нагоди мого дня народження. — Озирнувшись через плеча, дівчинка знову повернулася до Ніни. — Довелося ховати його від ватаги шибеників, інакше нічого не залишилося б.

Б'янка частенько так бурчала: скаржилася на молодших дітей, усиновлених її прийомними батьками, та ці докори не могли обдурити Ніну. Пан і пані Ґомез заповнили спорожніле гніздечко дітьми, які потребували домівки, де їх любитимуть, тож у квартирі часом бувало велелюдно. Б'янка частенько забігала до Ніни, щоби перепочити, але ніколи не залишалася надовго. Геррера підозрювала, що дівчинка потай сумує за веселим безладом, яким наповнюють її дім щасливі малята.

— Feliz cumpleaños[14], — привіталася Ніна, бо пам'ятала, що Б'янка, — не латиноамериканка й вивчає іспанську з єдиною

метою: підслуховувати особисті розмови прийомних батьків. Дівчинка мала звичку пхати свого прикрашеного сережкою носа у справи інших людей.

— Gracias[15], — Б'янка відповіла на побажання. — Від сьогодні я цілковито готова... ну, типу, як стейк.

Між ними встановилося розуміння. Дівчинці виповнилося вісімнадцять, а це офіційний вік для виходу з-під опіки. Держава більше не дбатиме про неї — вона може вільно прокладати собі шлях у життя. Або зазнати болісних невдач.

Ніна розкрила обійми та зачекала: знала з власного досвіду, що не варто силувати до цього дитину, яка свого часу потерпала від жорстокого ставлення та пройшла через процедуру в дочеріння. Б'янка була однією з небагатьох, кого Ніна пускала до особистого простору.

Дівчинка якусь мить вагалася, перш ніж переступити поріг і обійняти сусідку однією рукою, бо в другій була тарілка. Дотик худенького дівочого тіла нагадав Ніні про їхню першу зустріч чотири роки тому, коли вона була офіцером поліції округу Фейрфакс. Б'янка тоді втекла з чергової родини опікунів, і Ніна шукала її майже цілу зміну. Коефіцієнт інтелекту в дівчинки наближався до 160, і це робило її мішенню для кривдників у школі. Тендітна статура заважала їй захиститися від тих, хто користувався системою, аби знайти собі жертв для іншого типу насильства. Ніна не була генієм, але могла прочитати історію дівчинки в темних колах під її очима й невміло прихованих шрамах на худеньких руках. Тоді Б'янка нагадала Ніні маленьку Кейтлін, і дівчина застосувала до цієї справи усе своє палке прагнення захищати. Рубці, якими була посмугована її власна

спина, постійно нагадували про страждання, і Геррера не збиралася дозволяти, щоб таке повторилося з іншою дитиною.

Ніна тісно співпрацювала зі Службою захисту дітей, тож влаштувала все так, аби Б'янку негайно забрали з її тодішнього житла, а проти опікунів завели кримінальне провадження. Геррера не хотіла, щоб дівчинка повернулася до системи й знову випробувала долю, тому неабияк зраділа, коли знайшла для неї домівку в квартирі сусідів. Коли Ніна розповіла пані Гомез про Б'янку, та відразу ж залучила до справи свого чоловіка. Відтоді пара середнього віку взяла ще трьох дітей і любила кожную бурхливу, хаотичну хвилину такого життя.

Випустивши Б'янку з ніжних обіймів, Ніна вже хотіла зачинити двері, аж тут зі свого помешкання вийшла пані Гомез; навколо її ніг крутилися троє малюків.

— Я знала, що ти будеш тут, — звернулася пані Гомез до Б'янки.

Її чилійський акцент додавав словам ліричного відтінку. Вона перевела погляд теплих карих очей на Ніну.

— Я тільки принесла тобі трохи plateada[16], — жінка показала невеличкий казанок зі скляною накривкою.

Від густих пахощів тушкованого м'яса в Ніни забуркотіло в животі. Сусідка любила метушитися навколо дівчини й приносити їй домашні смаколики; пані Гомез була переконана, що Ніна потребує їжі, яку вона сама прирівнювала до виявів прихильності.

Три малі шибеники поперед пані Гомез рвонули до Ніниної квартири. Помешкання миттю наповнилося тупотінням і реготом.

Б'янка закотила очі, й усі ввійшли до кухні. Вісімнадцятирічна дівчинка могла б здатися й тридцятирічною, хоча майже закінчила навчання на бакалавра комп'ютерних наук в університеті Джорджа Вашингтона в окрузі Колумбія. І зараз розглядали її заявку на отримання повної стипендії для навчання на магістра біохімії.

Пані Гомез докірливо глянула на найстаршу прийомну доньку.

— Тобі не слід робити так очима, мі'я[17], вони застрягнуть у тебе в черепі.

«Мі'я». У Ніни завжди краялося серце, коли вона чула це звичне лагідне звертання. В дитинстві вона не знала родини, а дорослішаючи, завжди мріяла, аби хтось назвав її «доню моя».

Часом Геррера чула сміх у сусідній квартирі. Десь глибоко всередині, в місці, ретельно схованому за міцними стінами, вона досі мріяла про власну родину. І здебільшого з цієї причини дозволяла пані Гомез таке майже родинне ставлення до себе. Можливо, якусь потаємну часточку її душі це тішило.

Пані Гомез глянула на шматок торта, який тепер стояв на кухонному столі.

— Це *tres leches*[18], улюблений торт Б'янки.

Від погляду на розкішний десерт із щільним жовтим коржем і пухкою білою глазур'ю, прикрашеною полуницею, у Ніни рот наповнився слиною. Для торта використовувалися «три молока» — пряжене та солодке й несолодке згущене. А на додачу глазур до нього робили з густих збитих вершків. Аж ніяк не можна було назвати цей торт десертом для людей, неспроможних до засвоєння лактози.

Маленький Ґуставо, якого всі називали Ґус, перестав гасати й усміхнувся Ніні. Семирічний малий, зависокий для свого віку, мав великі карі очі й густе чорне волосся, коротко підстрижене на тім'ї та майже виголене з боків; Кент міг би пишатися такою зачіскою.

— А в мене день народження за чотири дні, — повідомив хлопчик і підняв угору чотири пальці. — Ти зможеш і мого торта скуштувати. На ньому будуть цілі гори посипки.

— Пощастило, що я люблю пекти, — звернулася до Ніні пані Ґомез — А хіба твій день народження не за кілька тижнів? Я можу й для тебе приготувати щось особливе. Чого б тобі кортіло?

— Не беріть собі зайвого клопоту, — тихо відповіла дівчина. — Я не святкую дні народження.

Коли вона подорослішала, навчилася не чекати на візити Санти, на великоднього кролика чи зубну фею. Дні народження приносили додаткові розчарування. Якби не мусила повсякчас заповнювати численні форми та заяви, уже давно забула б дату, записану соціальними працівниками.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ